

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **P. O.**

skazanego za przestępstwa z art. 177 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 13 listopada 2024 r.,

wniosku obrońcy skazanego w przedmiocie wstrzymania wykonania

prawomocnego

wyroku Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 29 marca 2021 r., sygn. akt II K 824/17,

zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 maja 2024 r., sygn. akt IX Ka 368/24,

p o s t a n o w i ł :

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 marca 2021 r., sygn. II K 824/17, Sąd Rejonowy w Piasecznie uznał oskarżonego P. O. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. i za to wymierzył mu karę trzech lat pozbawienia wolności.

Wyrok ten zaskarżyli trzej obrońcy oskarżonego i prokurator. Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 17 maja 2024 r., sygn. akt IX Ka 368/24 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że złagodził orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności do roku i 6 miesięcy; w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od tego wyroku obrońca skazanego wniósł kasację w której zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego nią orzeczenia. Uzasadniając ten wniosek obrońca powołał się na to, że „istnieje realna szansa na uwzględnienie kasacji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Przepis ten nie podaje przesłanek, od realizacji których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia. Jednakże nie ulega wątpliwości, że ta instytucja powinna mieć zastosowanie tylko w sytuacjach jednoznacznie wyjątkowych, skoro wprowadza odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, przewidzianej w art. 9 k.k.w. Te zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, tj. wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Nadto potrzeba zastosowania wskazanej w art. 532 k.p.k. instytucji może też zaistnieć wówczas, gdy wystąpi wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, widoczne wręcz *prima vista*. Samo jej wniesienie nie ma więc *ex lege* wpływu na wykonanie zaskarżonego nią prawomocnego rozstrzygnięcia. Nie stanowi zatem ani dostatecznej podstawy do wstrzymania wykonania prawomocnych wyroków, ani nie wzrusza prawomocności zaskarżonego orzeczenia. Zauważyć też należy, że powodem wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. nie może być

tylko sama (mniejsza, czy większa) dolegliwość dla skazanego związana z koniecznością odbywania kary. Rację mają komentatorzy, którzy stwierdzają, że „istotą umiejscowienia tej instytucji w postępowaniu kasacyjnym jest to, aby Sąd Najwyższy miał możliwość uruchomienia instytucji wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia wtedy, gdy chociażby pobieżna analiza zarzutów kasacji wskazuje, że prawomocne orzeczenie dotknięte jest tak poważnym uchybieniem, iż wykonywanie kary może prowadzić do wyjątkowo dolegliwych lub wręcz nieodwracalnych skutków dla skazanego” (zob. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, 2008, s. 1117-1118; J. Matras, [w:] Kodeks postępowania karnego. Komentarz pod redakcją K. Dudek, wydanie 2, s. 1193).

Dokonując tego rodzaju , tak w istocie limitowanej przedmiotem niniejszego postępowania, oceny (która nie determinuje jeszcze, ani w jakikolwiek sposób określa tej ostatecznej, możliwej do przeprowadzenia dopiero po merytorycznym rozpoznaniu skargi) i czyniąc to w kontekście podniesionych przez skarżącego okoliczności, nie można podzielić jego przekonania o tym, że z tego rodzaju sytuacją, która uzasadniałaby przerwanie wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku, mamy do czynienia *in concreto*.

Podniesione przez obrońcę w kasacji zarzuty wobec swojej doniosłości i bardzo poważnych konsekwencji procesowych, wymagają rzetelnej i szczegółowej oceny. Ta bowiem obecnie – wbrew poglądom obrońcy – nie jawi się jako na tyle jednoznaczna, by przesądzać o zasadności przedmiotowych wniosków. Niewątpliwie zakres i charakter tej oceny przekracza ramy niniejszego postępowania.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak wyżej.

[J.J.]

[ał]

